
THE DAY
THE DAM
BROKE

ΚΑΤΩΦΛΙ 10

Η μέρα που έσπασε το φράγμα

Κανείς δεν ξέρει ποια μέρα θα είναι.

Αυτή είναι η πρώτη αλήθεια.

Μπορούμε να σχεδιάζουμε.

Μπορούμε να προβλέπουμε.

Μπορούμε να χτίζουμε συστήματα, στρατηγικές, προστασίες και αποθέματα.

Μπορούμε να πείσουμε τον εαυτό μας ότι η εμπειρία είναι μια μορφή ανοσίας.

Όμως πάντα έρχεται μια μέρα που κάτι σπάει.

Κάποιες φορές είναι ένας άνθρωπος.

Κάποιες φορές μια αυταπάτη.

Κάποιες φορές ένα σχέδιο.

Κάποιες φορές το σώμα.

Κάποιες φορές μια σχέση.

Κάποιες φορές μια βεβαιότητα που θεωρούσαμε ακλόνητη.

Αυτό που κάνει εκείνη τη μέρα τόσο ιδιαίτερη είναι ότι, σχεδόν πάντα, την αναγνωρίζουμε μόνο αργότερα.

Όταν συμβαίνει, μοιάζει με ένα γεγονός.

Αργότερα καταλαβαίνουμε ότι ήταν ένα σύνορο.

Είχα κι εγώ τη μέρα μου.

Περισσότερες από μία, μάλλον.

Γιατί η ζωή είναι γενναιόδωρη στο να μοιράζει ρωγμές.

Δεν σε ρωτά την ηλικία σου.

Δεν σε ρωτά τον ρόλο σου.

Δεν σε ρωτά τον τραπεζικό σου λογαριασμό.

Δεν σε ρωτά το βιογραφικό σου.

Απλώς χτυπά την πόρτα.

Θυμάμαι μια συγκεκριμένη αίσθηση.

Όχι τον πόνο.

Όχι τον φόβο.

Την έκπληξη.

Την έκπληξη του να ανακαλύπτεις πόσο γρήγορα μπορεί να αλλάξει το τοπίο μιας ζωής.

Μια μέρα όλα μοιάζουν σταθερά.

Την επόμενη μέρα η σταθερότητα γίνεται ανάμνηση.

Και βρίσκεσαι να παρατηρείς τα ερείπια από κάτι που θεωρούσες μόνιμο.

Είναι εκείνη τη στιγμή που ανακαλύπτεις μία από τις μεγάλες αυταπάτες της ύπαρξης.

Νομίζουμε πως υποφέρουμε γι' αυτό που χάνουμε.

Πολύ συχνά υποφέρουμε γι' αυτό που πιστεύαμε πως ήταν αιώνιο.

Η απώλεια καταστρέφει ένα γεγονός.

Η απογοήτευση καταστρέφει μια πεποίθηση.

Και οι πεποιθήσεις έχουν βαθιές ρίζες.

Όταν κάτι σπάει πραγματικά, η πρώτη παρόρμηση είναι να το επιδιορθώσεις.

Είναι ανθρώπινο.

Ψάχνουμε αμέσως μια λύση.

Μια εξήγηση.

Ένα γιατρικό.

Κάποιον να κατηγορήσουμε.

Οτιδήποτε, αρκεί να μη δεχτούμε ότι κάποια πράγματα δεν μπορούν να ξαναχτιστούν στην αρχική τους μορφή.

Έδωσα κι εγώ αυτή τη μάχη.

Όπως όλοι.

Τη μάχη ενάντια στο προφανές.

Γιατί το προφανές είναι βάναυσο.

Δεν διαπραγματεύεται.

Δεν παρηγορεί.

Υπάρχει.

Και αυτό είναι όλο.

Υπάρχουν στιγμές που η ζωή δεν σου δίνει τον χρόνο να προετοιμαστείς.

Σε σπρώχνει μέσα στη μεταμόρφωση.

Είτε το θέλεις είτε όχι.

Εκεί ανακαλύπτεις ποιος είσαι.

Όχι όταν όλα λειτουργούν.

Όταν κάτι σταματά να λειτουργεί.

Όχι όταν λαμβάνεις.

Όταν χάνεις.

Όχι όταν χτίζεις.

Όταν βλέπεις ένα κομμάτι του οικοδομήματος να καταρρέει.

Πολλοί άνθρωποι φαντάζονται την ανθεκτικότητα ως ηρωική αρετή.

Εγώ την έβλεπα πάντα διαφορετικά.

Η ανθεκτικότητα δεν είναι δύναμη.

Είναι προσαρμογή.

Η δύναμη λέει:

«Θα αντισταθώ.»

Η ανθεκτικότητα λέει:

«Θα μεταμορφωθώ.»

Και η διαφορά είναι τεράστια.

Γιατί κάποιες καταιγίδες δεν μπορείς να τις νικήσεις.

Μπορείς μόνο να τις διασχίσεις.

Στη διάρκεια της ζωής μου γνώρισα ανθρώπους που είχαν χάσει πολύ περισσότερα από μένα.

Ανθρώπους που είχαν δει ολόκληρους κόσμους να καταρρέουν.

Οικογένειες.

Υγεία.

Σιγουριές.

Αγαπημένα πρόσωπα.

Βλέποντάς τους έμαθα ένα θεμελιώδες μάθημα.

Ο πόνος δεν καταστρέφει απαραίτητα έναν άνθρωπο.

Συχνά καταστρέφει την εικόνα που είχε αυτός ο άνθρωπος για τον εαυτό του.

Και είναι μια πολύ διαφορετική καταστροφή.

Όταν έρχεται ο πόνος, μας αναγκάζει να εμφανιστούμε χωρίς μάσκες.

Χωρίς τίτλους.

Χωρίς ρόλους.

Χωρίς προστασίες.

Μόνο εμείς.

Κι ό,τι απομένει.

Στην αρχή αυτή η έκθεση τρομάζει.

Ύστερα γίνεται μια μορφή αλήθειας.

Γιατί επιτέλους σταματάμε να παίζουμε θέατρο.

Θυμάμαι μια φάση της ζωής μου όπου όλα όσα θεωρούσα σημαντικά έμοιαζαν να κλονίζονται ταυτόχρονα.

Δεν ήταν μία μόνο κρίση.

Ήταν μια σύγκλιση.

Σαν να είχε αποφασίσει η μοίρα να θέσει όλες τις ερωτήσεις την ίδια στιγμή.

Ήταν μια δύσκολη περίοδος.

Όμως σήμερα δεν θα την έσβηνα.

Για έναν απλό λόγο.

Μου έδειξε τι ήταν αληθινό.

Όταν ένα σπίτι καίγεται, δεν χάνεις μόνο ό,τι καταστρέφεται.

Ανακαλύπτεις επίσης τι αντέχει στη φωτιά.

Οι κρίσεις έχουν αυτή τη λειτουργία.

Ξεχωρίζουν το ουσιώδες από το περιττό.

Με σχεδόν σκληρή ακρίβεια.

Άνθρωποι που έμοιαζαν κεντρικοί γίνονται ασήμαντοι.

Άνθρωποι φαινομενικά περιθωριακοί γίνονται απαραίτητοι.

Φιλοδοξίες που έμοιαζαν τεράστιες χάνουν ξαφνικά το νόημά τους.

Τα μικρά πράγματα αποκτούν απέραντη αξία.

Μια αγκαλιά.

Ένα τηλεφώνημα.

Μια παρουσία.

Μια ειλικρινής κουβέντα.

Η ζωή αναδιοργανώνει τις προτεραιότητες χωρίς να ζητήσει τη συγκατάθεσή μας.

Και ίσως έτσι είναι σωστό.

Γιατί μεγάλο μέρος απ' όσα μαθαίνουμε πραγματικά γεννιέται από εκείνες τις ρωγμές.

Όχι από τη συνέχεια.

Από τη διακοπή.

Κοιτάζοντας πίσω, συνειδητοποιώ ότι η μέρα που έσπασαν όλα δεν ήταν και η μέρα που τελείωσαν όλα.

Ήταν η μέρα που άρχισε κάτι διαφορετικό.

Όμως αυτή την αλήθεια δεν την κατάλαβα αμέσως.

Την κατάλαβα αργότερα.

Πολύ αργότερα.

Όταν τα ερείπια είχαν ήδη αρχίσει να γίνονται θεμέλια.

Όταν οι πληγές είχαν ήδη αρχίσει να γίνονται ουλές.

Όταν ο φόβος είχε κάνει χώρο στην κατανόηση.

Υπάρχει μια ερώτηση που ο χρόνος θέτει σε κάθε άνθρωπο.

Αργά ή γρήγορα.

Δεν αφορά την επιτυχία.

Δεν αφορά τα χρήματα.

Δεν αφορά το κύρος.

Η ερώτηση είναι πολύ πιο απλή.

«Τι κάνεις όταν κάτι σπάει;»

Κάποιοι σταματούν.

Κάποιοι κρύβονται.

Κάποιοι κατηγορούν τον κόσμο.

Κάποιοι μαθαίνουν.

Εγώ προσπάθησα να μάθω.

Όχι πάντα καλά.

Όχι πάντα γρήγορα.

Αλλά αρκετά ώστε να καταλάβω ένα πράγμα.

Το σπάσιμο δεν είναι το τέλος της ιστορίας.

Είναι το τέλος της προηγούμενης αυταπάτης.

Και ανάμεσα στα δύο υπάρχει τεράστια διαφορά.

Γιατί κάθε φορά που κάτι σπάει, αποκαλύπτεται και κάτι.

Ο χαρακτήρας.

Οι σχέσεις.

Η αλήθεια.

Το ουσιώδες.

Και όταν η σκόνη επιτέλους κατακάθεται, όταν ο θόρυβος σταματά να γεμίζει τον αέρα, όταν ο πόνος χάνει την πιο επιθετική του φωνή, μένει μια σιωπηλή ερώτηση.

Όχι:

«Γιατί συνέβη;»

Αλλά:

«Ποιος έγινα μετά;»

Από εκείνη την ερώτηση γεννιέται το επόμενο κεφάλαιο.

Γιατί η μέρα που έσπασαν όλα δεν κατέστρεψε μόνο κάτι.

Με ανάγκασε να ανακαλύψω τι θα έμενε όρθιο.